

Der er ingen ting der maner ...

De sidste kursister der gik i seng den morgen havde ikke bemærket noget. - Vi var vist lidt skæve, sagde de senere til politimanden og skulede anklagende til sidemanden m/k.

Først da Holger fra Hedehusene ved halv sekstiden stod op for at lade vandet blev dukken opdaget. Holger missede op mod flagstangen og tænkte: - Det var satans! Hvor har ungerne fået sådan en stor dukke fra?

Det var det sidste ugekursus på Brogården den sommer. Vejret havde været svimlende godt, og alle 70 deltagere havde hygget sig på familiehøjskolen. Børnene havde sunget og spillet teater og slået hinanden i hovedet og i fodbold. De voksne havde drukket øller og Irma-vin, danset folkedans og diskuteret kulturelt. Mange havde fået nye kærester, flere endda flere. Det var blevet sent hver aften omkring pejsene, og kun få var vågne under formiddagens foredrag. Det var højskole så det baskede.

Holger fra Hedehusene lynede op og slingrede tilbage til sit værelse. I entreen stødte han ind i Børge fra Brovst som netop var kommet hjem fra Aase fra Åbyhøjs gavmilde favn.

- Har du set dukken? spurgte Holger. - Dukken? Mener du Aase, dit svin? - Nej, for fanden, dukken oppe i flagstangen, mand! - Årh, hold kæft! sagde Børge fra Brovst, men gik alligevel hen til vinduet på 7'er gangen.

Børge stirrede. Hans underkæbe sank et par tommer og øjenbrynene fløj tilsvarende i vejret. Han tabte plasticposen fra Brugsen med sandalerne og kondomæsken og skreg.

ARRGHHH! Og én gang til. Mens han snappede efter ren ny luft blev tre døre smækket op. Holger, der var ved at gå i bad, åbnede helt for den kolde hane og skreg som et ekko til Børge. To døre mere blev åbnet og folk tyssede arrigt.

- Nej, nej, nej! Jamen så sé dog, for helvede! hulkede Børge og pegede. Kursisterne kiggede ud af vinduet og gloede og måbede og blev vågne.

Ellen fra Everdrup sagde UMPH! og sank sammen som en tom natkjole. Kurt og Karen holdt deres skolepligtige terrorister for øjnene og skubbede dem ind på værelset med dobbelt opredning. Gerda græd lydløst, og Lisbeth fik en lussing af sin lesbiske veninde som ingen vidste hvad hed. Birger fór ned ad gangen mens han mumlede: - Jeg skal vist brække mig. Den pensionerede biskop (som holdet hurtigt havde døbt Broder Tuck) slog korsets tegn, og Det Sociale Tilfælde fra værelse 17 grinede hysterisk. Alt var kort sagt kaos, ja nærmest forvirring, og hvis dukken havde kunnet se og sanse, så havde den formentlig forsøgt, forgæves, at ryste på hovedet lige under den gyldne flagknop.

Men dukken i flagstangen var selvfølgelig ikke nogen dukke. Den havde for få timer siden været et levende menneske med Levende Ord, begyndende skaldethed, diskutabile arbejdsforhold og to forliste ægteskaber bag sig. Den havde heddet Karsten og havde været højskolens pedel i godt 8 år. Men nu var Karsten mere end temmelig død og ikke så lidt blå i hovedet.

Hele historien blev læst op efter et bestyrelsesmøde i 88 - til bestyrelsens begrænsede begejstring!

Da Børge fra Brovst havde slugt sit første chok greb han sig i at tænke, at den mørkeblå ansigtsfarve, som afdøde Karsten nu havde anlagt sig, egentlig stod ganske godt til den lyseblå nordfynske himmel. Børge var reklametegner på Brovst Blændværk Aps, og i sin fritid arbejdede han med akvareller.

Sheriffen fra Strib - som han selv kaldte sig fordi han samlede på Hopalong Cassidy-hefter - ankom halvanden time senere. Efter at han havde afhørt de stedse mere sammenrystede og småpimpende kursister samlede han forstander Poul Mogensen og de ikke ferierende lærere i Stalden. Sheriffen så sig omkring i lokalet der som sædvanlig lignede et katastrofeområde under Koreakrigen.

- Jeg må på det bestemteste afvise at morderen er medlem af KFUM eller -K, understregede Poul uadspurgt, mens han puttede den varme pipe i jakkelommen og rettede på lørdagsslipset.

- Det har i hvert fald ikke været en kineser! sagde Kjeld Dall.
- Tror du måske det var en cubaner? snerrede Jørgen Rasmussen aggressivt. De havde begge set sig om i verden.

- Måske er morderen en der ikke kan lide musik og totalteater, dristede Sigrid sig til at mene, idet hun glattede den 33 cm lårkorte med begge hænder. Samtlige mandeøjne fulgte misundeligt hændernes bevægelser.

- Ja, erhvervslivets folk finder jo ikke på den slags. Det er kun myter! fremhævede Niels Toft og tvang øjnene væk fra Sigrids hofter.

- Hold nu kæft og lad os danse! råbte Jonas og kylede sin reservekasket i hovedet på sheriffen. - Tag det som en oplevelse og oplivelse, på en måde, du slatne strømmer fra Strib, sang den glade gårdsanger og tænkte på 19-årige Vibeke i værelse 69.

- Hmm, mine herrer og øhh dame, sagde lovens lange behårede arm og kløede sig med den ene hånd over bæltet lige under bodegavommen. Den anden hånd nulrede bakkenbarterne på skift. - ALTSÅ! Det er ikke nogen film, det her! Jeg har snakket med alle jeres fjollede og flippede kursister, og de har allesammen rent mel i posen, i hvert fald hvad angår mordet på, øhh var det Karlsten han hed. Jeg er helt sikker på at én af jer gjorde det, måske endda jer allesammen i smukt samarbejde. Og når jeg tænker på at fyren vel vejer 78½ kg inklusive joggingdragt og kondisko, så tror jeg ikke at den lille dame dér (han så på Sigrid og sank en halv liter snyt) at hun alene har fået ham helt til tops i Fyns højeste flagstang. Så derfor, I dødssyge 68'er-lærere, HVEM GJORDE DET?

Luften i Stalden var tør. - Må vi godt ryge nu? spurgte Sigrid og glattede den kort-korte. Ingen svarede, alle kiggede. Katten Cæsar strakte sig vellystent men helt upåvirket af Sigrid, Poul og stakkels Karsten som nu var blevet midlertidigt placeret i Pædagogisk Værksted. Karsten med de blå øjne og kinder som aldrig havde gjort en cæsar fortræd. Jonas brød stilheden ved at hamre otte stive fingre ned i tangenterne på det faldefærdige klaver. - Jeg sku' sgu være blevet i Grønland! Åh, du store Inuit! lød det fra hullet i hans skæg med omkring 80 dB over samtlige støjgrænser.

Poul Forstander rømmede sig: - Nu må vi være saglige, det siger Solvej også. Av for sa-, søren! hvinede han da varmen fra piben nåede huden på låret. Kun Jonas grinede jovialt.

- Altså hvis I tror det er en socialist! sagde Kjeld og Jørgen i munden på hinanden og skævede til hverandre. Sigrid gled ned fra bordkanten, den lårkorte gled op og -

KLASK! Bodegavommens kødfulde næve ramte klaverlåget med et brag. SÅ ER DET GODT! brølede kødklumpens ejer og ømmede sig. HVEM GJORDE DET? Og hvorfor? Jeg spørger ikke om hvordan, det kan selv en blind jo se, skreg han og så for sig naboen José, som var flygtning og blind passagér fra Brasilien.

Sigrid begyndte at snøfte. Fem par mandearme var på vej mod hendes skuldre m.m., da døren gik op. Ind i Stalden trådte, med ryggen først og med den ene hånd holdt afværgende op foran sig, Brogårdens kok. Alle begyndte at holde vejret. Efter kokken fulgte Solvej med en slev højt hævet over hovedet. Hverken kokken eller forstanderfruen ænsede de øvrige personer i det hærgede lokale. En efter en fyldte henholdsvis tømte sheriffen og hans selskab lungerne for luft og kom derfor aldrig af den grund med i rekordbogen.

Kokken grød som havde han skrællet løg i timevis, og Solvej skældte ud. Den erfarne Cæsar stak ud af sprækken ved skydedøren og skød ryg. Solvejs øjne skød torden og lynild.

- Én ting er, hvæsedede den pæne fru Mogensen, at du har forgiftet de lærere som alle tror er på ferie. Noget andet er at du ikke har en pind respekt for min flagstang! Nu er det bare slut, min fine ven! Og én ting er at du skulle have MIG, den pæne fru Mogensen - hvislede den pæne fru Mogensen - til at hjælpe dig med at hejse fjølset derop, noget fjerde er at jeg søren brodere mig er TRÆT af din tynde sovs!

Strib-strisseren nåede lige at gribe Solvej i armen før slevlen faldt i slag på kokkens isse. Træskeen drønedede med 200 km/timen ud af hånden på Solvej, gennem den tørre luft, og slog tobaksdåsen ud af hånden på Poul, hendes ægtemand. Da håndjernene sagde KLICK! omkring de fire morderiske håndled, stønnede kokken: - Ah, endelig fri for frugtsalat, franske kartofler og forstanderfruentimmere! I har vel ikke lidt vand og brød?

- Hvad sagde jeg, hvad sagde vi! jublede Kjeld og Jørgen og faldt hinanden om halsen. Poul glippede med øjnene og begyndte at opsamle den pulveriserede pladetobak; han tænkte sit, da han så sin hustru og kokken blive ført ud af bodegavommen. Sigrid glemte helt at glatte, og Niels fandt at nu var tiden alligevel inde til en lys Thor fra Odin. Jonas dansede ned mod værelse 69. Han kunne lige nå en sømandsvise med Vipsen inden frokost. - Skråt op med frugt- og flagknopper, jodlede han.

Børge og Holger var enige om at det dog var et pokkers indholdsrigt sommerkursus dét år. Der var virkelig blevet fyret en fed på opleveren. Samme eftermiddag fik SAMS 58 nye medlemmer.

Motivet til pedel-mordet blev aldrig opklaret. Men et par uger efter kunne man i Middlespeed Mirror læse følgende annonce: "Pedel, kok og forstanderpar søges til dansk folkehøjskole med mindeværdig historisk baggrund, men uden flagstang. Billetten bedes mærket 'Tag billetten til og i Strib'".